LIBRIS | We know books

RUDYARD KIPLING

Simple Poveşti

Ilustraţii de autor

REGIS

UBBIS | We know books

văzuseră şi gândiseră Reginele. Atunci Suleiman-bin-Daoud sări din scaunul de sub camfor, îşi întinse braţele, se înveseli şi spuse:

— O, Stăpână şi Dulceaţa Zilelor Mele, află că dacă aş fi făcut o vrăjitorie contra Reginelor mele din mândrie sau din supărare, aşa cum am făcut ospăţul pentru toate lighioanele, sigur că m-aş fi făcut de ruşine, însă cu ajutorul înţelepciunii tale am făcut o vrăjitorie de dragul unei glume şi a unui fluturaş şi iată, m-a scăpat şi pe mine de supărările supărătoarelor mele neveste. Povesteşte-mi, Stăpâna Inimii şi Gândurilor Mele, cum se face că eşti aşa de înţeleaptă?

Regina Balkis, frumoasă şi înaltă, privi în sus, în ochii lui Suleiman-bin-Daoud, îşi înclină puţin capul ca şi Fluturaşul şi spuse:

— Întâi şi întâi, Stăpânul Meu, pentru că te iubesc şi al doilea pentru că eu cunosc ce poame sunt femeile.

Apoi se duseră la Palat şi de atunci încolo trăiră fericiţi.

Nu-i aşa că a fost înţeleaptă Balkis?

Ca Balkis, vreo regină n-a existat vreodată,
De când întreaga lume a fost, în vremi, creată.
Ea stătea să vorbească cu fluturii în cale
Cum stai tu de vorbă cu ai tăi spre înserare.
Ca Solomon, vreun rege n-a existat vreodată,
De când întreaga lume a fost întemeiată.
El stătea să vorbească cu fluturii în cale
Cum stai cu-ai tăi prieteni, spre seară, la taclale.
Regina Sabei ea era,
El Asia o stăpânea.
Şi amândoi cu drag vorbeau
Cu Fluturii ce-n jos zburau,
Pe drum de flori când se plimbau
Pe drum de soare ce-apunea.

CUPRINS

PĂŢANIILE BALENEI 3

CUM A CĂPĂTAT CĂMILA COCOAŞĂ 8

POVESTEA RINOCERULUI PROST CRESCUT 13

CUM A CĂPĂTAT LEOPARDUL PETE 18

PUIUL DE ELEFANT 27

CÂNTECUL BĂTRÂNULUI CANGUR 38

ARMADILLO 45

CUM A FOST TICLUITĂ CEA DINTÂI SCRISOARE 56

CUM A FOST TICLUIT ALFABETUL 68

CRABUL CARE S-A JUCAT CU MAREA 83

PISICA CE SE PLIMBĂ SINGURĂ, SINGURICĂ... 97

FLUTURELE CARE A BĂTUT DIN PICIOR 113

LIBRIS | We know books

Editura REGIS
www.edituraregis.ro
Tel./Fax: 021.222.26.16; 0744.75.65.86

PĂŢANIILE BALENEI

În vremurile de demult, dragul meu, trăia în mare o Balenă care se hrănea numai cu peşti. Ea mânca stele de mare, tipări de mare, crabi şi limande, plătici şi limba şerpilor, calcani cu soaţele lor, scrumbii, ştiuci şi ţipari adevăraţi, care se încolăcesc şi se învârtesc. Pe toţi peştii ce-i putea găsi în mare ea-i ronţăia cu gura ei, uite aşa, cranţ, cranţ, până ce nu mai rămase în toată marea decât un mic peştişor. El era un peştişor isteţ; şi fiindcă era un peştişor isteţ, înota ceva mai jos de urechea dreaptă a Balenei, aşa încât să fie în afară de orice pericol.

La un moment dat, Balena se ridică în sus sprijininduse pe coadă şi spuse: „Mi-e foame" şi micul peştişor isteţ îi răspunse cu o voce slabă: „Nobile şi generos cetaceu, ai gustat vreodată un om?"

„Nu", răspunse Balena. „Ce gust are?" „Bun", răspunse micul peştişor isteţ. „Bun, dar colţuros." „Dacă-i aşa, adumi câţiva", spuse Balena, şi cu coada făcu în aşa fel încât marea se înspuma.

„Unul deodată e de ajuns" spuse peştişorul cel isteţ. „Dacă înoţi către cincizeci de grade latitudine nordică şi patruzeci de grade longitudine vestică (asta e o vrăjitorie) vei găsi stând pe o plută, în mijlocul mării, un marinar naufragiat, neavând altceva pe el decât o pereche de pantaloni din pânză albastră, o pereche de bretele (să nu cumva să uiţi bretelele, dragul meu) şi un briceag; şi drept să-ţi spun, el e un om de o inventivitate şi o iscusinţă nemărginită.

Aşa că Balena înotă şi iar înotă spre cincizeci de grade latitudine nordică, atât cât putu de repede, şi, pe o plută în mijlocul mării, neavând pe el decât o pereche de pantaloni de pânză albaştri, o pereche de bretele (în mod special trebuie

LIBRIS We know books

să-ţi aminteşti de bretele, dragul meu) şi un briceag, ea găsi numai un singur şi unic marinar naufragiat, care cu degetele de la picioare făcea dâră în apă (mama lui îi dăduse voie să stea cu picioarele în apă, altfel el n-ar fi făcut-o niciodată) fiindcă el era un om de o iscusinţă şi o inventivitate fără margini. Balena deschise gura mare, mare până ce ajunse aproape de coadă, înghiţi marinarul naufragiat, pluta pe care el stătea şi pantalonii albaştri de pânză şi bretelele (pe care nu trebuie să le uiţi) şi briceagul. Le înghiţi pe toate în multele sale odăi şi odăiţe calde şi întunecoase, apoi îşi plescăi buzele, uite aşa! şi se învârti de trei ori în jurul cozii.

Îndată ce marinarul, care era un om de o inventivitate şi iscusinţă fără margini, se găsi în interiorul odăilor şi odăiţelor, începu să dea din picioare, şi sări şi ghionti şi lovi şi se juca şi dansă şi burduşi şi zăngăni, şi bătu şi muşcă şi ţopăi şi se târî şi se învârti încoace şi încolo, şi urlă şi zvârli şi zbieră şi oftă şi se târî şi strigă şi săltă şi dansă dansul scoţian unde nu trebuia, încât Balena se simţi foarte nefericită pe dinăuntru (nu cumva ai uitat de bretele?)

Atunci Balena se adresă peştişorului cel isteţ:

- Acest om e foarte colţuros şi afară de asta mă face să sughit. Ce să fac ?

- Spune-i să iasă afară, îi răspunse peştişorul cel isteţ.

Aşa că Balena îi vorbi în jos pe propriul ei gâtlej marinarului naufragiat, şi-i spuse:

- Ieşi afară şi fii cuminte, sughit din cauza ta.

- Nici gând, nici gând, spuse marinarul, nu accept aşa, ci în cu totul alte condiţii. Du-mă la ţărmul meu natal, la albele stânci ale Albionului şi apoi voi putea vedea ce am de făcut. Şi el începu să joace şi mai îndrăcit decât până atunci.

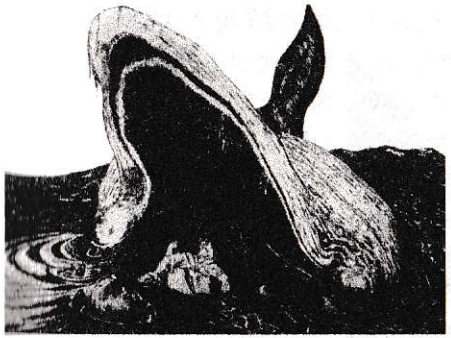
- Găsesc că cel mai bun lucru ce-l ai de făcut e să-l duci acasă, spuse peştişorul cel isteţ Balenei. Trebuia să

te fi înştiinţat dinainte să te păzeşti, căci el e un om de o inventivitate şi o iscusinţă fără margini.

Astfel că Balena înotă, înotă şi iar înotă cu amândouă aripioarele şi cu coada, atât de repede cât îi putea îngădui sughiţul; când în sfârşit văzu ţărmul natal al marinarului şi stâncile albe ale Albionului, se repezi jumătate pe ţărm, căscă gura mare, mare, cât mai mare şi spuse:

- Poftiţi, aici se face schimbul pentru Winchester, Ashualot, Nashua, Keere şi toate staţiile de pe linia Fitchburg. Abia pronunţase „Fitchburg" şi marinarul şi ieşi din gura ei.

Acesta e desenul Balenei înghiţind marinarul, ce e de o inventivitate şi iscusinţă nemărginită, împreună cu pluta, briceagul şi bretelele, pe care tu nu trebuie să le uiţi. Ceea ce vezi că are nasturi sunt bretelele marinarului. Briceagul e aproape

de ele. Marinarul stă pe plută aplecat într-o parte, aşa că nu poţi vedea prea mult din el. Obiectul acela albicios din partea stângă a marinarului este o bucată de lemn, pe care el încearcă să o întrebuinţeze drept vâslă, atunci când Balena se apropie. Bucata de lemn se numeşte cange. Marinarul a lăsat-o afară când a intrat înăuntru. Numele Balenei era Surâzătoarea, iar marinarul se numea Dl. Henry Albert Bivvens. Micul peştişor isteţ se ascunde sub stomacul Balenei, căci altfel aş fi desenat. Marea arată aşa vălurită, pentru că Balena o suge toată cu gura, aşa ca să poată să sugă şi pe Dl. Henry Albert Bivvens, împreună cu pluta, briceagul şi bretelele (vezi să nu uiţi bretelele).

LIBRIS We know books

Dar, pe când Balena înota, marinarul, care era cu adevărat o persoană de o inventivitate şi iscusinţă fără margini, luase briceagul şi tăiase pluta, iar lemnele le împletise şi le legase strâns cu bretelele într-un mic grătar pătrat, (acum înţelegi de ce nu trebuia să uiţi bretelele) şi trăsese acel grătar cu putere în gâtlejul balenei, unde se înţepenise.

Apoi el pronunţă următorul descântec şi pentru că tu nu ai auzit niciodată, îl voi recita eu acum:

Ca să nu înghiţi, ţi-am dat în dar
Acest nepreţuit grătar.

Aici vezi Balena căutând micul peştişor isteţ, care se ascunsese sub pragul porţilor ecuatorului. Numele micuţului peştişor isteţ este Pingle. El stă ascuns printre rădăcinile marilor ierburi de mare, care cresc în faţa porţilor ecuatorului. Ele sunt închise. Ele sunt păstrate întotdeauna închise, pentru că porţile trebuiesc totdeauna să fie ţinute închise. Obiectul în formă de frânghie de-a curmezişul este ecuatorul însuşi, iar obiectele care arată ca nişte stânci sunt cei doi giganţi, Moar şi Koar, care păstrează ordinea la ecuator. Ei au făcut desenele cu umbre pe porţile ecuatorului şi au sculptat toţi peştişorii încolăciţi de sub porţi. Peştii cu cioc sunt numiţi Delfini cu cioc, iar ceilalţi peşti, cu capete ciudate, sunt numiţi Rechini cu capete în formă de ciocan. Balena nu a găsit pe micul peştişor isteţ până nu i-a trecut furia, iar de atunci au redevenit buni prieteni.

Căci marinarul era unul dintre cei ce-şi petrec iarna la adăpost, un hibernian. Apoi, el păşi pe pietriş şi plecă acasă la mama lui, care îi dăduse voie să-şi ţină degetele picioarelor în apă, se căsători şi trăi fericit de-a pururi.

De asemenea şi Balena. Dar, din acea zi încoace, din cauza grătarului din gâtlej, pe care n-a putut nici să-l tuşească afară, nici să înghită înăuntru, ea nu mai poate mânca nimic altceva decât peştişori mici; iar balenele din zilele noastre nu mănâncă oameni, băieţaşi sau fetiţe.

Micul peştişor isteţ se ascunse în nămolul de sub porţile ecuatorului, îi era teamă ca Balena să nu fie supărată pe el. Marinarul îşi luă acasă briceagul. Când păşi afară pe pietriş purta pantaloni de pânză albastră. Bretelele le lăsase în urmă, căci vezi, el legase grătarul cu ele şi acesta este sfârşitul acestei poveşti.

Când apa verzuie şi neagră a mării
Loveşte puternic în ochii cabinei.
Când vasul se-nalţă pe vârfuri de dealuri
Trântind în castronul de supă servantul,
Când doica rămâne grămadă pe sală,
Iar mama îţi spune s-o laşi să adoarmă,
Pe când tu încă eşti zbârlit nespălat,
Cu haina trântită şi încă în pat,
Să ştii de la mine, pripit călător,
Că vasul se află exact cum îţi spun,
La cincizeci de grade nord, iar înspre vest
La patruzeci grade, pe mare, la Vest.

LIBRIS We know books

CUM A CĂPĂTAT CĂMILA COCOAŞĂ

Aceasta e o altă poveste, e povestea în care se istoriseşte cum a căpătat Cămila marea ei cocoaşă. În revărsatul vremurilor, atunci când pământul era nou-nouţ, iar animalele abia începuseră să-l slujească pe om, pe acea vreme, în mijlocul unui pustiu fără sfârşit, unde vâjâitul vântului şi urletele sunt stăpâni, trăia o cămilă leneşă, care nu voia să muncească nici în ruptul capului şi care, pe lângă toate acestea, era şi sfidătoare.

Nu făcea altceva toată ziulica, decât mânca rămurele, mărăcini, tamarisc*, buruieni şi murături, şi era de o lene, o lene fără pereche, iar când cineva îi vorbea răspundea doar: „Humpf**", numai „Humpf" şi nimic mai mult.

În prima zi a săptămânii, luni de dimineaţă, Calul veni la ea gata înşăuat şi cu zăbala în gură şi-i spuse:

— Cămilo, hai, vino cu mine să alergi laolaltă cu noi.

— Humpf! răspunse Cămila; calul nu avu încotro, se întoarse la om şi-i povesti de-a fir a păr.

Curând veni Câinele la ea, cu un băţ în gură, şi-i spuse:

— Cămilo, hai Cămilo, vino să aduci şi să duci ca şi noi ceilalţi.

— Humpf! răspunse Cămila.

Câinele merse şi-i povesti şi el omului.

Nu mult după aceea veni Boul cu jugul pe grumaz şi-i ceru:

— Cămilo, vino să ari ca şi noi ceilalţi.

---

* Tamarisc - arbust cu frunze mărunte şi dese asemănător cu cătina.

** „Hump" în limba engleză înseamnă cocoaşă.

— Humpf! îi răspunse Cămila şi Boul se reîntoarse şi el şi-i povesti omului întâmplarea.

În amurg, omul cheamă la el Calul, Câinele, Boul şi le cuvântă:

— Trei sunteţi, trei la număr, în această lume nou-nouţă. Îmi e tare milă de voi, vă căinez din toată inima, dar n-am ce vă face. Deoarece lighioana din deşert care răspunde „Humpf" nu vrea să vă ajute, căci altfel ar fi venit până acum, m-am hotărât s-o las în plata Domnului. Voi însă trebuie să munciţi dublu ca până acum ca să-i împliniţi lipsa.

Rânduiala asta-i nemulţumi profund pe cei trei, într-o lume nou-nouţă. Aşa că ţinură sfat, la marginea deşertului, la care veni şi Cămila, leneşa fără pereche, mestecând o buruiană şi după ce le râse în faţă le spuse: „Humpf" şi-şi văzu de drum. Rotogolindu-se într-un nor de pulbere, trecu tocmai atunci pe acolo straja tuturor deserturilor, Djinnul (Djinnul călătoreşte întotdeauna astfel, pe nori, deoarece posedă puteri magice) şi se opri să mai pălăvrăgească şi el cu cei trei.

— Stăpân al tuturor pustiurilor, i se adresă Calul, este oare îngăduit ca cineva să fie trândav într-o lume nou-nouţă?

— Hotărât că nu, răspunse Djinnul.

— Judecă tu atunci, spuse Calul, în mijlocul deşertului, unde vâjâitul vântului şi urletele sunt stăpâni, trăieşte o lighioană cu gât nesfârşit şi cu picioare lungi, care de luni de dimineaţă, nu s-a străduit o clipă muncind. Nu vrea să alerge!

— Hiuuu! fluieră Djinnul, asta-i Cămila. Pun rămăşag pe tot aurul din Arabia! Dar cum justifică ea atitudinea asta?

— Ea spune: „Humpf!" răspunse Câinele şi nu vrea să ducă şi să aducă nimic.

— Şi ce altceva mai spune?